

Lyhyt pätkä uutta tarinaa mitä olen kirjoittanut.. ” aikani on koittanut. Pääsisin viimein ulos. ” Olin niin innoissani etten pystynyt pukemaan sitä sanoiksi. Otin askeleen, sitten toisen. Hiljalleen kipusin pienet kierreportaat ylös ovelle. Ovi numero 13, ovi jonka takana olin asunut ja elänyt niin kauan. Ovi mikä ei enää kauaa pitäisi minua sisällä. Väänsin oven kahvasta ja siitä kuului ärsyttävää natinaa. Se on kai oven tapa muistuttaa kuinka vanha hän itse on, koska en voisi sitä itse muistaa. Koea ja kostea ilma virtasi sisään, ilma jota en ole tuntenut niin pitkään aikaan. Ilma oli sumuista, mutta turvallista. Niin kuin pimeys joka joutuu väistymään valon edestä, sumussa oleva myrkky oli haihtunut, niin kuin laskinkin. Olin piilossa juuri oikean ajan, täydellistä. Koloani ympäröivä pieni kaupunki oli muuttunut melkein kokonaan metsäksi. Puiden lehdet olivat kauniin oranssin ja keltaisen värisiä, mikä lisäsi vähän kontrastia ennen kokonaan betonin väriseen ympäristöön. Ihmisten jälki katoaa hetki hetkeltä yhä enemmän, ja pian meistä ei olisi paljon jäljellä. Ehkä se on hyvä ihmisille niin kuin minä, ihmisille ketkä tykkäävät rakentaa uudelleen. Nyt olisi oiva hetki käydä tutkimassa. Ehkä löydän muita, tai en, mutta sen tiesin, että maailma jonka tunsin kauan aikaa sitten, on poissa, ikuisesti Sytytin tupakan ja lähdin kävelemään. Autoni oli ottanut mallia muusta maailmasta ja rapistunut toimintakelvottomaksi, mutta jalkani toimivat hyvin, joten en valittanut. Katsoessani ylös huomaan taivaan pimenevän. Aurinko on laskenut, joten tarvitsen paikan missä nukkua. Olen aina unelmoinut katolla nukkumisesta. Istuin vanhempieni katolla kun olin lapsi, enkä ikinä lakannut hämmästelemästä kuinka paljon voit nähdä niin ylhäältä. En ole lapsi enää, mutta ajattelin, että nyt olisi aika toteuttaa yksi isoimmista ja hölmöimmistä lapsuuden unelmista mitä minulla ikinä oli. Kävelin sisään isoon kauppakeskukseen, samaan keskukseen missä vietin niin monta päivää aikoinaan. Nyt se vain tuntui aavemaiselta ja liian hiljaiselta. Missään ei ole ketään, mutta en luovu ajatuksesta, että törmäisin vielä johonkin. Kävellessäni kauppajen läpi miljoonat muistot valtaavat mieleni, ihan kuin näkisin maailman vielä sellaisena kuin se oli. Kaipaani itkeviä lapsiperheitä, pikaruokaa ja outoja puheenaiheita mitä täältä yleensä otin mukaani. Nyt ostoslistassani on jotain muuta, tikkaat, ruokaa, taskulamppu, ja spray maalia. Ideana oli mennä ostoskeskuksen katolle ja kirjoittaa maalilla ” apua ” teksti kattoon, ja toivoa parasta. Ei ehkä paras suunnitelma, mutta se sai kelvata. Yhtäkkiä kuulin kolahduksen, mutta kun katsoin taaksepäin en nähnyt ketään. ” HALOO! Onko siellä joku?” Huusin. Nyt jos joskus kaipaisin juttuseuraa. Lähdin kävelemään suuntaan josta kuulin kolauksen. Liikun varovasti, koska en halunnut pelästyttää sitä kuka tuolla nyt kolistelee. Osoitan taskulampun pimeään nurkkaan ja ihmetyksekseni huomaan, että minua pelottelikin koira eikä ihminen. Menin kyykkyy ja kutsuin koira minua päin.